Ч. 137 Середа 21 Червня (3 Липня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

На вчерашнім засіданю Палати послів закінчено ґенеральну дебату над буджетом. Промавляли посли Ліхтенштайн, Пацак і Крамарж против, а Екснер, Льорбер і Робіч за буджетом. — Мінїстер фінансів Бем-Баверк констатував, що підчас тридневної дебати над буджетом не запускано ся в нїяку критику буджету, що єсть незвичайно доброю ознакою для знаменитости буджету. Він сам не має в тім нїякої заслуги, але було би не на місци не звернути уваги на сю обставину і покривати єї мовчанєм перед цїлою Европою. Ухвалене буджету не означає вотум довіря але конечність державну. Наконець висказав мінїстер надію, що богато послів бодай за то заявлять правительству своє довірє, що оно буде старати ся в традицийнім дусї австрийского урядництва і в дусї безпартийности сповняти вірно свій уряд.

О скілько доси видко з відбувших ся засїдань Палати послів, ведуть ся наради досить спокійно і безпристрастно і борба партийна на разї бодай притихла. Уґруповане партий ще не наступило і мабуть не так борзо наступить, але серед поодиноких партий заносить ся вже тепер очевидно на якісь зміни. Так само і о якихсь змінах в теперішнім правительстві не можна ще нїчого певного сказати, хоч також ходять вже всїлякі поголоски, розуміє ся обчислені більше на сензацию. Коли-б в правительстві мала наступити дійстно якась зміна, то не наступить она певно скорше, аж як в осени, і то тогди, коли серед партий парляментарних настане якесь порозуміне і відповідне до того уґруповане, так, щоби правительство парляментарне мало якусь опору в парляментї.

На разї найцїкавійшою єсть вість о становищи словіньских послів, котрі виступили були свого часу з клюбу Гогенварта. Отже з Люблянї доносять, що тамошні словіньскі мужі довіря дістали вість, що переговори з словіньскими послами, котрі доси не належали до клюбу Гогенварта доведуть незадовго (ще в липни) до успішного результату; они вступлять до клюбу Гогенварта, котрого популярність серед Словінцїв стала величезна.

Серед сполученої нїмецкої лївицї і серед Молодочехів веде ся борба умірених елементів зі скрайними. Недавно тому розійшла ся була вість, що дотеперішний проводир лївицї ґр. Кінбурґ внаслїдок тої борби зрік ся був проводу, але зараз друга вість заперечила тому і за причину его уступлення подала его виїзд до купелїв. На місце его вибрано дра Бера і то викликало сензацию — кождий питав, чому не вибрано знову дра Пленера. Говорено, що стало ся то наслїдком внутрішної борби, бо ті що хотїли мати Пленера проводиром домагали ся зміни статута партиї, другі, скрайні елементи тому противили ся. Комунїкат лївицї заперечив тим поголоскам, але рівночасно появила ся і вість, що Пленер сам не старав ся о вибір а то було би як-раз доказом роздвоєня серед лїберальної партиї.

Після Politik настало роздвоєне і серед Молодочехів: одні хотять іти за радою Narod. List-ів і держати ся крайної опозициї; другі рішучо противні тому і кажуть, що коли-б їх переголосували скрайні елементи під проводом Вашатого, то они або виступлять з клюбу або зложать мандати.

Товариство взаїмного кредиту „Днїстер“

стоваришене зареєстроване з обмеженною порукою у Львові.

Загальні збори Товариства взаїмних обезпечень „Днїстер“, в наслїдок численних домагань членів з многих сторін краю, поручили Дирекциї, щоби засновала для членів „Днїстра“ товариство кредитове. Сповняючи ту ухвалу загальних зборів, Дирекция і Рада надзираюча запросивши до наради всїх у Львові замешкалих членів Товариства взаїмних обезпечень „Днїстер“ уложила статут Товариства кредитового по мисли закона з дня 9. цьвітня 1873 ч. 70 В. з. д. о стоваришенях заробкових і господарских і приступила до его заснованя. По доконаню всїх формальностий і чинностий приготовляючих, ц. к. суд краєвий яко торговельний у Львові приняв сей статут до відомости і дозволив рішенем з дня 25. мая 1895 ч. 27.470 на зареєстроване ново завязаного товариства під фірмою: „Товариство взаїмного кредиту „Днїстер“, стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою“.

Членом сего товариства може бути кождий (властовільний) член Товариства взаїмних обезпечень „Днїстер“ т. є. той, хто асекурує в „Днїстрі“ тревало свої будинки або движимі річи, або хто посїдає удїл фонду основного „Днїстра“.

Цїлию товариства єсть подавати своїм членам, особливо рільникам і ремісникам материяльну поміч через користне уміщуванє ощадностий і удїлюване позичок при помочи спільного кредиту під найкористнїйшими услівями.

Члени приступаючі до товариства склада-

---

17)

СІННЕВЕ СОЛЬБАКЕН.

Оповіданє БЄРНШЕРНА БЄРНЗОНА.

(З норвеского).

(Конець).

— Нинї був благословений день, — почала Карен знову — аж мило чоловікови дивити ся, як видить дїти в церкві.

— Тоді гадає ся о своїх власних дїтях — сказав Ґутторм.

— То правда — відповіла мати зо вздохом. — Нїхто не може знати, що ще з них може бути.

Настала довша мовчанка.

— Ми маємо богато завдячувати Господови, — відозвав ся вкінци Ґутторм — позволив нам доховати ся дитини.

Мати сидїла, опустивши очи і водила пальцями по столї.

— Она-ж наша найбільша утїха — сказала тихо, а відтак додала ще тихійше: — З неї зробила ся дуже добра дївчина.

Знов на хвилю замовкли.

— Она робить нам богато утїхи — сказав Ґутторм.

— Нехай-же єї Господь благословить — додав по якімсь часї зворушеним голосом.

Мати знов повела пальцями по столї. В тім упала сльоза з єї очий, а она скоро стерла єї рукою.

— Чому ти не їла? — спитав отець, поглядаючи на Сінневу.

— Дякую, я не голодна — відповіла.

— Але-ж ти нїчого не їла, — відозвала ся тепер мати й собі — а таку далеку дорогу зробилась.

— Не можу їсти — сказала Сінневе, вхопивши за конець хустки.

— Їдж, дитинко — сказав отець.

— Не можу — відповіла Сінневе і стала плакати.

— Чого ж ти плачеш?

— Не знаю — і стала вже на правду плакати.

— На неї так легко находить плач — сказала мати. Отець встав і приступив до вікна.

— Якісь два мужчини ідуть сюди — сказав отець.

— Дійстно? сюди? — відозвалась мати, приступаючи також до вікна.

Якийсь час дивились обоє мовчки.

— Хто то може бути? — спитала вкінци Карен, але так, немов би знала, хто там іде.

— Не знаю, — відповів Ґутторм, не відвертаючи голови.

— Не можу того зрозуміти — сказала.

— І я нї — відповів Ґутторм.

Оба мужчини підійшли близше.

— То певне они — кликнула Карен.

— І я так гадаю — відповів Ґутторм.

Мужчини наближали ся все більше і більше. Старший з них задержав ся і оглянувсь; молодший також, відтак пустили ся знов наперед.

— Догадуєш ся, чого они можуть хотїти? — спитала Карен таким самим голосом як перше.

— Нї, нї раз нїчого, — відповів Ґутторм.

Мати відвернула ся, підійшла до стола, взяла з него їду і поприпрятувала в комнатї.

— Завяжи ся, дитинко, — сказала до Сінневи — бо ідуть гостї.

Ледве сказала, як Земунд отворив двері і в товаристві Торберна вступив до комнати.

— Слава Богу! — сказав Земунд, постояв хвильку коло дверий, відтак поволи наблизив ся і привитав ся з господарями; так само зробив Торберн. На останку приступили до Сінневи, що все ще стояла в кутї та держала хустку в руцї і не знала, чи має єї завязати на голову чи нї, ба, она може навіть не знала, чи держить єї в руцї.

— Шукайте місця і сїдайте — сказала мати до війшовших.

— Дякую — таж від нас сюди не далеко — сказав Земунд, однако наблизив ся до лавки і сїв; Торберн сїв коло него.

— Ми вас нинї коло церкви згубили з очий — замітила Карен.

ють вписове 2 корони (1 зр.) на фонд резервовий і один або більше уділів. Уділ виносить 50 корон (25 зр.) Вплата уділу може наступити або в цїлковитій квотї, або в ратах, однак не менших як по 2 корони (1 зр.) і під тим услівем, що рати в протягу року мусять виносити бодай 10 корон (5 зр.). Уділи появстають власностию членів і приносять дивиденду в висотї означеній загальними зборами з чистого зиску з кінцем року.

Товариство принимає до обороту капітали від своїх членів, як також приватних осіб і інституций зпова членів і опроцентовує їх на тепер по 5 проц. від ста, що представляє супротив звичайної тепер низької стопи процентової дуже користну льокацию.

Товариство буде удїлювати своїм членам за відповідною порукою позички за оплатою по 6 проц. від сто зр. і 1 проц. провізиї від суми позиченої на кошти адміністрациї. Понеже кождий член посїдаючий відповідну реальність може легко дістати позичку гіпотечну в Банку краєвім почавши від 300 зр., проте на разї будемо удїлювати членам позичок менших, найвисше до квоти 250 зр.

Управу товариства веде Дирекция і Рада надзираюча товариства взаїмних обезпечень „Днїстер" у Львові, — однак кожде з обох Товариств єсть самостїйне, посїдати мусить окремих своїх членів і окремі фонди, а маєток одного товариства не має нїчого спільного з другим. Всї письма і документи від Товариства носити будуть підписи двох членів Дирекциї уміщені при фірмі (стампілії) Товариства.

Членами Дирекциї суть: др. Дамян Савчак, др. Стефан Федак, др. Ярослав Кулачковский — і їх заступники: Василь Нагірний і др. Емілїян Савицкий, всї замешкалї у Львові.

Відкриваючи в імя Боже дїяльність Товариства від начинаючого ся власне півроку, т. є. від 1 н. ст. липня 1895, поручаємо горячо наше Товариство увазї і опіцї всїх щирих синів руского народу, — і маємо надію, що всї наші патриотичні мужі, котрі ревно занимають ся дїлами народними і причиняють ся чинною і материяльною помочию до здвигненя і розвою Товариства взаїмних обезпечень „Днїстер" з повним довірєм повитають наше Товариство взаїмного кредиту і через численне приступлене в члени сего Товариства, як також через уміщене капіталів своїх, церковних, братских і громадских улекшать сповнене економічної задачі і запевнять відповідний розвій сему новому Товариству.

Львів, дня 28 червня 1895.

Від Дирекциї Товариства взаїмного кредиту „Днїстер" стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою.

Др. Савчак в. р. *Др. Федак* в. р.
Др. Кулачковский в. р.

Перегляд полїтичний.

Від 9 липня розпічнуть ся вечірні засїданя Палати послів. Закон о фальшованю поживи має вже сими днями станути на порядку дневнім Палати послів.

З Берна моравского доносять, що переговори в справі компромісу межи моравскими Молодо- і Старочехами ведуть ся успішно і незадовго зовсїм добре закінчать ся.

Вчерашна урядова ґазета угорска оголосила іменоване нових членів угорскої палати панів. Цїсар іменував лиш тих, яких предложив єму президент угорского кабінету. Тим способом лїберальна партия в палатї панів скріпила ся о чотирох членів.

Коли повірити анґлїйским ґазетам, то на далекім всходї настали знову важні зміни і як до недавна ситуация там була користна для Росиї так тепер обернула ся в її некористь. Мав именно утворити ся союз, до котрого увійшли Анґлїя, Нїмеччина і Япан, а до котрого мають ще приступити и американьскі Сполучені держави. Хіна не хоче нїчого й чути о якійсь позичцї за посередництвом Росиї і постановила укладати ся безпосередно з банкирами держав европейских.

Новинки.

Львів дня 2 липня 1895.

— **Іменованя.** Ц. к. краєва Дирекция скарбу іменувала провізоричного старшого контрольора цлового, Кароля Пожаковского, старшим контрольором цловим в IX. клясї ранґи.

— **Вступні іспити** до І-ої кляси і до кляси приготовляючої в ц. к. руской ґімназиї в Перемишли на 1895/6-ий рік шкільний відбудуть ся (з причини, що конець року шкільного припадає сего року 13-го липня) в днях 13, 14 і 15 липня, перед фериями а 1, 2 і 3 вересня по фериях. — Сим оповіщенем зміняє ся термін попередного оголошеня, важного впрочім що до точок других (метрики, сьвідоцтва щепленої віспи, котре родичі принести мають).

— **Перенесенє мощий пок. Омеляна Огоновского** до власного мурованого гробу і посьвячене памятника на кладовищи Личаківскім, відбуло ся нинї о 7-ій а о год. $8^1/_2$ відбуло ся заупокійне богослуженє в Успеньскій церкві. Згаданий гріб находить ся при входї Личаківского кладовища, лїворуч входу, за памятником польского поета Ґощиньского. Місто, признаючи заслуги пок. Омеляна, відступило місце на гріб безплатно на основі однодушної ухвали II-ої секциї ради міста, на представленє радних д-ра Савчака і професора університету д-ра Рошковского. Памятник на гробі, виконаний з тернопільского каменя в знаній робітни Перієра, представляє гробовець, а на гробівци обеліск; на обеліску бюст покійного з лїоньского мармуру — роботи різбаря артиста п. Войтовича, відзначеного торік на краєвій виставі золотим медалем, а на вершку обеліска величавий хрест. Понизше бюсту на камени находить ся напись: „Отець Омелян Огоновский, доктор фільозофії, професор рускої мови і руского письменництва на львівскім університетї, член академії наук в Кракові, довголїтний голова товариства „Просьвіта" і проч. — упокоїв ся 28 (16) жовтня 1894 р. в 62 році житя. Вічная память!"

— **З перемиской епархиї.** Презенту на парохію Волчищовичі, деканата судово-вишеньского одержав о. Николай Кушнїр.

— **Неправдиві вісти.** Деякі краєві часописи донесли, немов би в послїдних днях лучили ся в нашім краю случаї смерти серед познак, потверджуючих підозріне о холеру. Ті донесеня не згідні з дїйстним станом річи, бо з віридостойного жерела одержуємо такі поясненя в тій справі: „Секция тїла помершої дня 28-го червня в Подгуржи Францішки Юрекової (в віцї 55 лїт) виказала яко причину смерти род перецуклини, а в відходах особи помершої в Ходачкові великім, надісланих тернопільским старостом, як також

— І я дивив ся за вами — відповів Земунд.

— Було богато людий — сказав Ґутторм.

— О, й дуже богато — повторив Земунд. — Але гарно випало нинїшне торжество.

— Ми як раз говорили о тім — відповіла Карен.

— Якось так дивно чоловікови, що має дїти, як дивить ся на конфірмантів — додав Ґутторм.

Карен сїла на лавку.

— То правда, — сказав Земунд — тодї думає ся поважно о них.... і з тої причини я й зайшов сюди — говорив дальше, оглядаючись та вложив сьвіжий кусник тютюну до губи, а перегризений сховав до мосяжної пушки.

Ґутторм, Карен і Торберн дивили ся кожде в иншийбік.

— Я гадав, що найлїпше буде як прийду сюди сам з Торберном — почав Земунд поволи — оно за довго тревало би, заки би він сам на се зважив ся — впрочім, як гадаю, він взагалї не умів ходити коло своєї справи.

І він поглянув крадьком на Сінневу, що рівнож почула єго погляд.

— Отже річ така — говорив Земунд — що Торберн від часу, як почав розуміти ся на таких річах, кинув око на вашу Сінневу.... і не можна сумнївати ся, що й она не рівнодушна для него, так що я гадаю найлїпше буде, єсли обоє поберуть ся.... Я не дуже за тим був, доки бачив, що він сам себе не потрафить вести, не то инших. Але тепер, гадаю, що можу за него ручити, а як я не можу ручити, то може она, бо тепер не має нїхто такої сили над ним як она.... Якже гадаєте, маємо їх звести до купи? Вправдї нема тут нїчого наглого, а я не знаю, чогоб ми мали ждати. Ти, Ґутторме, маючий чоловік; я не стою вправдї так добре, маю між кількоро дїтий дїлити, однако думаю, що се якось дасть ся зробити. Говоріть же, що гадаєте о тій справі — єї спитаю на кінци, бо здаєть ся менї, що знаю, чого она хоче.

Так говорив Земунд. Ґутторм сидїв схилившись і перекладав одну руку на другу. Кілька разів пробовав вставати і за кождим разом глубоко віддихав, але аж за четвертим чи за пятим разом удалось єму се. Аж тодї глянув на жінку, так що єго зір перебігав від часу до часу на Сінневу.

Сінневе не рушала ся. Нїхто не міг видїти, як виглядало єї лице. Карен сидїла при столї і сувала по нїм як звичайно пальцями.

— Та оно певне, що то.... хороше предложенє — сказала.

— Менї здаєть ся, що мусимо єго приймити з подякою — сказав Ґутторм твердим голосом і немов почув яку полекшу, поглянув від жінки на Земунда, що заложив руки навхрест і опер ся о стїну.

— Ми маємо лише тоту одну дочку — сказала Карен — тож мусимо мати трохи часу, щоби справу обміркувати.

— На се була би рада — сказав Земунд — але я не знаю, що такого могло би стояти на завадї відповіди, єсли-б ви єї хотїли зараз дати.

— Менї здаєть ся, що можемо зараз відповісти — обізвав ся Ґутторм і поглянув на жінку.

— Тут можна би хиба се одно закинути, що Торберн має бути якийсь дикий — відповіла Карен, не зводячи голови.

Що-до того, то я гадаю, що він змінив ся, — сказав Ґутторм — ти ж сама знаєш, що ти нинї сказала...

Чоловік і жінка дивили ся на себе добру мінуту мовчки.

— Коби лише на него можна спуститись — сказала жінка.

— Ну — відозвавсь тепер і Земунд — що-до того, то мушу повторити, що я сказав перед хвилею: всьо буде добре, єсли лише она возьме провід в хатї в свої руки. То просто непонятно, яку власть має она над ним. Я то замітив, як він лежав слабий і ми не знали, як то всьо скінчить ся — чи він подужає, чи нї.

— Не противи ся довше — сказав Ґутторм. — Тиж знаєш, чого она хоче, а ми працї лише для неї живемо.

Тодї підвела Сінневе перший раз голову і подивила ся на вітця з найбільшою вдячностию.

— Ах — відповіла Карен, помовчавши і посунула тепер твердше пальцями по столї. — Єсли я противила ся так довго, то лише в добрім намірі.... Я може не була така тверда як мої слова...

Она подивила ся на присутних і усьміхнулась, але сльози закрутились їй в очах. Тодї встав Ґутторм:

— Отже при Божій помочи прийшло те, чого я в своїм житю найгорячійше бажав — сказав він і підійшов до Сінневи.

— Я собі все гадав, що оно так скінчить ся, — сказав Земунд і також встав з лавки — що має зійти ся, то не розійдесь. — І він приступив до других.

— Щож ти, дитинко, скажеш на те? — спитала мати, що також наблизилась до Сінневи.

Одна сидїла все ще на тім самім місци. Они всї стояли довкруги неї, з виїмкою Торберна, що не рушаючись, сидїв на своїм місци.

— Встань, дитино — шепнула їй мати.

в відходах особи помершої в Худиківцях, надісланих борщівским старостовом, бактериольоґічні розсліди, переведені в ляборатори́ї ц. к. кравєвої Ради здоровля, не викрили заразин властивих азийскій холєрі. В першім случаю (в Ходачкові великім) ц. к. лікар повітовий сконстатував впрочім вже при секциї остре роздуте легких яко причину смерти.

— **Стрейк цегольняних робітників** тревае дальше. Властителї цеголень не хотять увзглядните жадань робітників, бо як кажуть ті жаданя надто великі і до того викликані не потребою робітників, а підмовами аґітаторів.

— **Присипаний землею.** При копаню фундаментів в улици Калїчій у Львові, обірвала ся земля вчера о годині 5-ій пополудни і присипала одного робітника, котрого візване товариство ратункове лише з великим трудом уратувало. Нещастний дуже покалїчений.

— **Страшна пригода.** Перед кількома днями скінчила ся у Львові перед судиями присяжних росправа против Івана Смольницкого і товаришів, обжалованих о убийство в Зубри повіта львівского. В тій розправі одного з обжалованих, Йосифа Смольницкого, цїлком увільнено. Але в коротків часї показало ся, який з него пташок. В Зубри оногди в ночи переходив двірским полем син тамошного посесора і побачив як злодій крав конюшину. Підійшов его ззаду і вхопив рукою за карк; злодій відвернув ся, добув ножа і пхнув ним молодого чоловіка в груди. Розпочала ся серед темної ночи борба на житє і смерть, в котрій відважний молодець, видячи перевагу по стороні злодія, добув револьвер і стрілив. Злочинець упав без житя, а коли принесено з двора сьвітло, пізнано в убитім випущеного перед кількома днями з слідчої вязниці Йосифа Смольницкого.

— **Пожар в Глинянах.** Вчера о 9 ій годинї рано вибух в Глинянах огонь недалеко почтового будинку і в млї ока обійми́в лежаче поза ним передмістє, забудоване деревляними домами з соломяними стріхами. Які розміри прибрала пожежа, поки-що не можна докладно знати, однако мусїла бути страшна, коли п. президент міста Львова одержав вчера о 4-ій годині з полудня таку телеграму: „Цїле місто в полуміни. Мешканці просять о поміч". На жаль з причини великого віддаленя, не можна було вислати зі Львова огневої сторожи на поміч.

— **З Тернополя** пишуть: Дня 22 н. ст. червня с. р. дало міщаньске Братство тернопільске в сали „Сокола" аматорске представлене „Вихованця" комедиї Янчука. Саля виповнилась майже самою місцевою публикою з інтелїґенциї і міщаньства. Представлене, хоч перше того рода, перестигло всякі ожиданя, а оплескам публики не було кінця. Чистого доходу з представленя прийшло 126 зр. на фонд будови власного дому міщаньского Братства. Аматори можуть безпечно повторити се представлене при нагоді річного ярмарку на сьв. Анни. Режісером, котрий справді дива доказав, приготовивши знаменито аматорів, був п. Мидловский, ад'юнкт суду окружного; завдав він собі дуже богато труду для осягненя благородної цїли. Представлене показало: чого то може доконати охота і щира воля! — Дня 25 н. ст. червня відбули ся в Тернополи в сали „Рускої Бесїди" (на запрошене о. дек. Сев. Навроцкого) збори в цїли вибору підкомітету для ювилейного обходу Унії берестейскої. Вибрано підкомітет з 19 членів, а головою его вибрано збаражского декана о. Григория Чубатого зі Ступок.

— **До промислово-торговельної школи у Львові** ходило в сім шкільнім роцї 113 учеників. Після віроісповіданя було 90 римо-кат., 13 греко-кат., 1 протестант і 9 жидів, а після фаху було: 16 друкарів, 1 фортепяніст, 1 фотограф, 1 ґісер, 8 переплетчиків, 2 кантористів, 1 коваль, 2 кравцї, 1 книгар, 26 купців, 6 механиків, 1 адвокатский писар, 3 мулярі, 1 ножівник, 1 пекар, 1 зелїзничий практикант, 1 почтовий практикант, 1 ритівник, 1 різьбар, 4 сницері, 8 столярів, 3 шевцї, 10 слюсарів, 5 токарів, 1 годинникар, 1 волотник і 7 без нїякого фаху. Учеників і практикантів було 93, челядників 20.

— **На дохід фонду будови Народного Дому в Перемишли** устроює товариство „Перемиский Боян" в недїлю 7-го н. ст. липня с. р. в Перемишли в сали на замку IV-ий концерт. Проґрама концерту: Часть I. 1) Brüll-а Увертура до опери „Das goldene Kreutz" орхестра 77-го полку піхоти. 2) Ол. Колесси „На щедрий вечір" мужеский хор Бояна. 3) а) П. Дуркота Фантазия і б) А. Алабієва „Соловий" скрипка сольо в супроводі фортепяна о. П. Д. і п. М. О. 4) Křížkovsk-ого „Odvedeného prosba" мужеский хор Бояна. 5) М. Лисенка „Минають днї" слова Т. Шевченка, сольо барітонове в супроводі фортепяна о. А. М. і п. О. Ц. 6) Д. Сїчиньского „Днїпро реве" мішаний хор Бояна в супроводі фортепяна п. М. О. Часть II. 1) О. Нижанковского „Минають лїта молодиї" слова Т. Шевченка, сольо сопранове в супроводі скрипки і фортепяна п. Я. Я., о. П. Д. і п. О. П. 2) І. Кишакевича „Думи мої" слова Т. Шевченка, кантата, сольо басове, хори жіночі, мужескі і мішані — мішаний хор Бояна в супроводі орхестри 77-го полку піхоти. — Цїни місць не обмежаючи жертволюбивости: льожа 5 зр., крісла першорядні 1 зр., другорядні 70 кр., партер 40 кр., для учеників і селян партер 20 кр., крісла в льожи 1 зр. 50 кр., ґалерия 20 кр.; для членів „Бояна": льожа 4 зр., крісла 70 кр. Білєти можна дістати в дроґериї п. Д. Людкевича а в день концерту при касї. Добровільні жертви просимо пересилати на руки голови товариства дра Теофіля Кормоша адвоката в Перемишли. — Початок концерту точно о год. 7½ вечером.

— **Жертви грому.** З Карлова, в снятиньскім повітї, пишуть: Дня 24 червня в Карлові громадка шістьох господарів сапала кукурузу. Около 4-ої години з полудня почало гриміти й блискати і пустив ся дощ. Робітники кинулись бігцем до своїх річий, що лежали о яких 50 кроків. Перший добіг Дмитро Івана Кейван, 24-лїтн. господар, вислужений вояк, хлоп як дуб — і лише схилив ся по парасоль, перевернув ся і на місци скінчив. Замітна річ, що другі не бачили блиску нї не чули гримоту коло него. — В Топорівцях, городеньского повіта, дня 19 червня грім убив в хатї 18-лїтну дівчину, як шила собі випраму весїльну, а еї матір спаралїзував.

— **З ческої етноґрафічної вистави.** В суботу відвідало згадану виставу в Празї 50.105 осіб за платними білєтами і тогож дня загальне число гостий вистави (від 15-го мая) переступило пів міліона, бо 29-го червня виносило 504.784 осіб.

— **Італїяньска саранча** появила ся в таврийскій ґуберниї в Росиї. З Симферополя доносять, що тота язва виступила в великій масї в перекопскім повітї і есть небезпечність, що зможе розширитись. В сусїднім повітї днїпрівскім люди запалюють поля, щоби саранчу знищити.

— **Скажений кіт** покусав в недїлю рано на Знесїню коло Львова 6-лїтного хлопця Йосифа Шпина, сина муляря. Першу поміч покусаному подала львівска стация ратункова і повідомила власти о пригоді. Кота убито і відослано для розслідів до школи ветеринариї.

Она встала, усьміхнула ся і відвернувшись почала плакати.

— Нехай тебе Бог благословить, тепер і по всі часи — говорила мати, обіймила еї і заплакала.

Оба вітцї відступили ся, кождий в иншім напрямі.

— Тепер іди до него — сказала мати і трунула еї легко наперед.

Сінневе поступила крок наперед і стала — она не могла рушитись з місця. Але Торберн скочив з лавки, підбіг до неї і вхопив еї за руку, однако не знаючи, що має більше робити, стояв коло неї, доки она не відтягнула легко своєї руки.

Так стояли мовчки обоє коло себе.

В тій хвили отворили ся тихо двері і з поза них висунула ся голова.

— Сінневе тут? — спитав якийсь полохливий голос. То була Інґрід Ґранліден.

— Тут. Ходи сюди — сказав отець.

Інґрід вагувалась.

— Ходи, тут всьо в порядку — додав отець.

Очи всїх присутних звернули ся на неї. Она була якась заклопотана.

— Тут ще хтось є — сказала.

— Хто такий? — спитав Ґутторм....

— Мати — відповіла тихо.

— Нехай війде — відозвали ся чотири голоси нараз і Карен пішла до дверий, між тим як инші поглядали на себе з вдоволенем.

— Іди до хати, мамо — дав ся чути Інґрідин голос. І до середини вступила Інґеборґ Ґранліден в своїм сніжно-білім завою.

— Я догадувала ся, що щось є — сказала — хоч Земунд нїколи менї нїчого не говорить. Тому ми з Інґрідою не втерпіли і прийшли сюди.

— Тут як раз так зробило ся, як ти собі бажала — сказав Земунд і трохи відступив на бік, щоби Інґеборґ могла приступити до молодих людий.

— Нехай же тебе Бог благословить, що ти его притягнула до себе — сказала до Сінневи, обіймила і погладила еї. — „Ти аж до послїдка видержала і вкінци всьо так стало ся, як ти хотїла". — І она гладила еї волосє і лице. По еї лици спливали сльози, але она не уважала на се, — она осушувала лише Сінневині сльози. — „Так, так, то дуже добрий хлопець, твій жених.... і тепер я вже о него не бою ся". І она ще раз притиснула еї до серця.

— Мати розуміє ся лїпше на своїй кухни, як ми всї, хоч як ми видаємо ся розумні — сказав Земунд.

Плач і зворушене поволи перестали. Господиня стала гадати про вечерю і просила малу Інґріду, щоби їй помогла — „бо з Сінневою — як казала — не можна нинї нїчого порадити". І так обі жінки займили ся вареннєм страв, між тим як мужчини обговорювали засїви та инші господарскі справи.

Торберн сїв собі з боку під вікном а Сінневе приступила тихо до него і положила єму руку на плече.

— За чим так дивиш ся? — спитала.

Він обернув до неї голову, дививсь їй довго і з любовю в очи а відтак знов поглянув у вікно.

— Дивлю ся на Ґранлїден, — сказав — оно так дивно виглядає з Сольбакен...

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. ґенеральна Дирекция зелїзниць державних** оголошує: Після оповіщеня в „Ґазеті Львівскій" розписує ся лїцитация на переведене будови другого тору на шляху Львів-Підзамче-Красне. Оферти на ті роботи треба вносити найпізнїйше до 15-го липня с. р. до ґенеральної Дирекциї руху у Львові.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Ішль 2 липня. Є. Вел. Цїсар і Найдост. Архікн. Мария Валерия з дїтьми приїхали тут вчера по полудни.

Бардіїв 2 липня. Приїхала тут Єї Вел. Цїсарева, а множество народа повитало Монархиню з глубокою честию.

Рим 2 липня. Підчас дебати над буджетом военним заявив мінїстер війни, що нїяка угода з дружними державами не обовязує Італїю удержувати теперішне число корпусів армійних а рівночасно заповів також зменшене лїт служби в кавалериї.

Париж 2 липня. В робітни фірми Ґодільо для виекві́пованя войска вибухнув огонь, котрий задля браку води займив ще чотирнайцять сусїдних домів і зовсїм їх знищив. При тім погиб один пожарник, а вісїм осіб есть покалїчених.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Льоси будови церкви на ювілей цісарский по 1 зр.

Головна виграна | Передпослідний тиждень

вартости 30.000 зр.

Льоси поручають:

Август Шелленберґ і Син, Кіц і Штофф. 49

Головна фабрична Рукодільня бронзівнича і склад виробів церковних

В. УСЦЕНЬСКОГО і В. СКНУРЖИЛЯ

у Львові ул. Галицка ч. 15.

Відливають всякі вироби церковні в серебра, бронзу, хіньского серебра, міди і инших металїв. Тоже приймають всякі старі предмети до позолоченя і посеребреня заручаючи за довголїтну тревалість і возможно дешево. 51 (Львів Імпресса)

Прошу читати!

З плянтаций

Попова, Павлова і Боткина

найлучші ориґінальні гербати отримаєм на склад, поручаючи їх по 2, 3, 4 зр. за 1 фунт, висилаю до кождої місцевости

Л. Ґусткевич

Торговля товарів корінних і мішаних **Львів,** улиця Городецка ч. 5 vis à vis костела сьв. Анни.

Також поручаю:

- Порошок до чищеня ножів, вилок, срібла від 5—30 кр.
- Шміґлеві оселки штука 15, 25, 35 кр.
- Дуже красну і практичну масу воскову, пуделко 40 кр.
- Мило до праня кільо 34, 36 кр.
- Крохмаль пшеничний 1 кільо 24 кр.
- Какао правдиве Lejeta одно пуделко 50 кр.
- Щітки всякого ґатунку
- Порошок на овади фляшочка 14 і 28 кр.
- Тинктура на плюскви 28 кр.
- Тинктура бронзу, до волоченя рам, веркал фляшочка 30 кр.
- і всякі артикули домово-господарскі **дуже дешеві. Як нїгде.**

(Львів Імпресса.) 55

ГАЛИЦКИЙ КРЕДИТОВИЙ БАНК

8

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

$4\frac{1}{2}$% на рік.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всіх дневників

по цїнах ориґінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджена купелеві. — Вентіляттори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручає

найновійше патентоване начине кухонне з внї ґальванїчно нїкльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалією.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зелїза.

Поручає ся 9

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.